

Autor: Vítězslav Jinoch

Po 15 letech jsme se letos v květnu konečně dočkali: kniha *Proč bojujeme* u nás byla oficiálně vydána. Po samizdatovém vydání a elektronické internetové verzi jsme se jí dočkali ve velmi pěkném a reprezentativním tištěném formátu. Myšlenky Guillaume Fayeho jsou tedy skrze tento knižní počín již dostupné nejen aktivistům identitárního hnutí, ale i širšímu okruhu čtenářů (což nezmění ani problémy s její obchodní distribucí).

Kniha je opatřena předmluvou Karla Velikého, jehož studijní a vydavatelská skupina Délský potápeč za knihou stojí. Karel Veliký a jeho studijní skupina jsou důležitou zákulisní silou, která českému prostředí zprostředkovává myšlenky mnoha zajímavých autorů a myšlenkových směrů. Za překlad a realizaci vydání knihy *Proč bojujeme* jim proto patří nesmírný dík. Druhou předmluvu obstaral Adam Berčík, jedna z předních postav českého identitárního hnutí Generace identity. Adam Berčík je člověkem, který myšlenky, jež mobilizují vědomí, převádí do aktivních činů. Je člověkem, který současně nepříznivé situaci evropského kontinentu čelí, tak říkájice, „tváří v tvář“ na ulici. Poslední a strhující předmluva je z pera Dr. Pierra Krebse, jež je původní předmluvou německého vydání, z kterého český překlad vzešel.

Guillaume Faye: *Wofür wir kämpfen*. Manifest des europäischen Widerstandes (obálka německého vydání knihy v produkci Thule Seminar Dr. Pierra Krebse)

Proč bojujeme je důležitou knihou. Faye v ní zaujímá nekompromisní pozice, díky nimž na sebe dobrovolně uvaluje klatbu kacíře, jímž pro současný *weltanschauung* západní společnosti rozhodně je. Ba, co více: Faye chce být přímo krysařem současného Západu! Faye velice dobře chápe čemu bílí Evropané čelí: vlastní genocidě. Ví, že už není čas na to bavit se dvojm jazykem a lísat se k systému jenom proto, aby bylo vydobyto trochu společenského prostoru pro identitární aktivity. Situace je kritická a Faye svým dílem popisuje realitu, ve které žijeme a která nás v podobě kataklyzmatičké katastrofy čeká. Proto je jeho kniha plná narážek na některé novopravicové autory, kteří brojí proti systému, ale přitom jsou vůči němu komfortní a bojí se nazývat věci pravými jmény. Nejednají z nevědomosti, ale ze strachu a korektnosti, tvrdí Faye. Ačkoliv Faye nikoho nejmenuje, je jasné, že míří zejména na svého bývalého blízkého spolupracovníka Alaina de Benoista.

Benoist je bez debat veliký myslitel, který identitárnímu hnutí otevřel v mnohém oči a vymezil témata budoucnosti. Udělal hodně práce, ale ruku na srdce: nemá Faye pravdu, když odvážně tvrdí, že Nová pravice, v čele s Benoistem, už zašla svou korektností a akademičností moc daleko? Faye dobře cítí Benoistovu nepoctivost. Alain de Benoist vždy svět pojmenovával jako neuspořádaný chaos, jemuž lidská vůle a vrozené dispozice udávají formu, prohlašoval že dějiny jsou vždy otevřené, že každá pozice musí být v každém dalším

okamžiku obhájena činy. Benoist pojímal svět z pozic „surhumanismu“, tak jak jej známe od dob Nietzscheho. Takové myšlení nezná osud, jemuž nelze čelit (a to třeba i tragicky), ani abrahamovský fatalismus. Přes to všechno, co kdy Benoist proklamoval, dospěl na počátku nového milénia k poráženecké a fatalistické pozici, že milióny allogenních barevných už zůstanou v Evropě navždy: bílí Evropané se musejí smířit s pozicí, že na dům, který byl jimi vybudován, mají nárok i jiní. Tím však rezignoval před svým pojetím světa/dějin a zaujal stanovisko komunitaristického chiliasmu, poté co jej v polovině 80. let přivedl do společenské diskuse myslitel skotského původu působící na univerzitách severní Ameriky Alasdair MacIntyre (katolický konvertita a ex-marxista). A už tehdy z něj byl cítit závan rezignace velící k útěku ze světa a vzdání se vůle po obrácení kormidla dějin, k životu benediktinských světců a utopistů doufajících ve shovívavost cizích dobyvatelů. Už tedy ne evropská reconquista v podobě „velikého poledne“, ale pouze osvobozené ostrůvky „ranních červánků“ v moři komunitární Evropy. Zde je ta nepoctivost a zrada sebe sama, na kterou Faye konfrontačně upozorňuje.

Benoist ve své zásadní stati *O nominalismu* mluví o dějinném úkolu, jež si musíme uložit: skrze heroický subjektivismus stvořit novou archeofuturistickou epochu, která vyvede evropský lid z krize a založí kvalitativně odlišné evropské vědomí, čímž překoná modernu. Benoist tento úkol oprávněně označuje za „nadlidský“. Je to pro něj úkol, který nebyl od dob neolitické revoluce (přechod k zemědělskému způsobu života) a příchodu abrahamovských náboženství uskutečněn. Benoist od tohoto plánu poráženecky ustoupil. Faye jej dobrovolně přijal: z našeho identitárního vědomí a činů, tedy dění, musí být stvořeno nové bytí. Faye vitalisticky přijímá Nietzscheho „surhumanistický stav mysli“, který předpokládá v každém dalším okamžiku možnou dějinně-epochální změnu. „*Tam svět se hne, kam síla se napře*“, je heslo Tyršovo, ale přeneseně i Fayeho. Proto byla sepsána kniha *Proč bojujeme*: bylo potřeba vymezit pojmy, které se skrze subjektivní mysl a činy budoucí elity promění v objektivní realitu. Kniha *Proč bojujeme* se proto odvažuje kontroverzně nazvat, a nemohu si pomoci jiným příhodným pojmenováním (ač vím, že budu označen za totalitaristu tahajícího za nitky minulosti), „mýtem 21. století“ ukazujícím směr ke čtvrtému věku evropské kultury (po starověku, středověku a moderně). A Faye pro tento čtvrtý věk Evropy vytyčuje základní a v pravdě archeofuturistické axiomy: rasa, eugenika, Euro-Rus, aristokratismus, organická demokracie, meritokracie, solidarismus, jaderná energetika, technověda a dvourychlostní hospodářství.

Fayeho kniha by měla být čtena všemi, kteří to s odporem vůči současnému stavu Evropy myslí vážně. Přes různé oprávněné výtky vůči Fayemu (např. jeho přehnaná islamofobie) je to dílo výborné a nad jiné aktuální, ačkoli již 15 let staré, což však jen dokazuje autorovy kvality a vizionářství. Faye v něm nastiňuje současnou dějinnou situaci a odhaluje nepřítel, ale nejen to: je zde vymezeno to, co se musí vůlí prosadit, aby rasa, která v průběhu dějin dobyla celý svět, pro svou budoucnost teď uhájila vlastní domov. Kniha *Proč bojujeme* tak nesmí chybět v knihovně žádného evropského partyzána.